

Baguette met jam voor twee

Wendy Brokers bij Boekerij:

Baguette met jam voor twee

Leven met een leugen

WENDY
BROKERS

*Baguette
met jam
voor twee*

Je kunt de waarheid wel ontkennen,
maar dat kan je de liefde van je leven kosten

Eerste druk 2018
Tweede druk 2020

ISBN 978-90-225-9046-1
ISBN 978-94-023-0839-6 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: Michelaneous/Photocase en Shutterstock
Auteursfoto: Hester Doove
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2018 Wendy Brokers en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn man en kinderen, wiens geduld ik danig op de proef heb
gesteld tijdens het schrijven van dit verhaal.*

*En omdat ik weer met mijn neus op de feiten werd gedrukt hoe bijzonder
het is mijn leven met jullie te delen.*

Er was geen twijfel over mogelijk; hier ging hij haar nooit zoeken.

Lize bleef even stilstaan en veegde met haar onderarm langs haar gezicht. Lange blonde haren, die losgeraakt waren uit haar knotje, plakten aan haar huid. Ze zette de koffer neer en keek de bus na die zich, met achterlating van een roetwolk, tussen het verkeer mengde op het van hitte trillende asfalt. Uitgerekend op dat moment vond haar autonome zenuwstelsel het heel geschikt om een teug lucht naar binnen te zuigen. Dertig seconden later moest ze steun zoeken op haar koffer, bijna gevloerd door een hoestbui en akelig dicht bij het omkeren van haar maag op de ongelijke stenen en het zand langs de kant van de weg.

De zon brandde op de huid van haar nek en schouders. Als ze niet snel beschutting opzocht, was ze al verbrand voor het zomerseizoen hier in Zuid-Frankrijk officieel van start ging.

Terwijl ze zich oprichtte, veegde ze haar gezicht af aan het klamme katoen van haar topje. Een zuchtje warme wind, afkomstig vanuit het nabijgelegen en vast nog veel hetere Spanje, liet haar wikkelrokje opwaaien. Onwillekeurig huiverde ze, niet goed wetend of het nu van het lichamenteel ongemak was of omdat haar een beeld voor ogen kwam dat ze liever wilde vergeten.

Met een ruk trok ze haar koffer aan het handvat omhoog, waardoor hij tegen haar scheenbeen sloeg en ze bijna omviel. Ze vervloekte het

feit dat het andere handvat, waarmee ze het onmogelijke gevaarte achter zich aan had kunnen trekken, afgebroken was.

Vlak achter haar naderde een auto en wankelend deed ze een paar stappen opzij, haar koffer als bescherming tegen haar benen. Er klonken een schorre claxon en een paar piepende remmen. Met een hand boven haar ogen keek ze op.

Een feloranje met witte jeep zonder deuren stopte naast haar. Een jonge vrouw, niet veel ouder dan zijzelf, lachte haar stralend witte tanden bloot. ‘Jij moet Lize zijn.’

Ze knikte versuft; meer bracht ze niet op na een trein- en busreis van ruim twintig uur.

De vrouw gebaarde naar de achterbank. Ze droeg witte shorts en een oranje top met hetzelfde logo als op de motorkap van de jeep. ‘Gooi je koffer maar achterin. Of je moet per se de laatste anderhalve kilometer naar de camping willen lopen?’

Lize schudde haar hoofd. ‘Nee, dank je. Lopen, bedoel ik.’ Ze schudde nogmaals haar hoofd. ‘Sorry. Nee, ik wil niet lopen en ja, ik wil graag gebruikmaken van je aanbod.’

Ze zette de koffer achter de voorstoelen en nam met een zucht van verlichting plaats op de passagiersstoel, maar veerde direct weer op. Het gloeiendhete leer schroeiende de achterkant van haar blote benen.

‘O, sorry, hier.’ De jonge vrouw gaf haar een lap aan die op een oude handdoek leek. ‘Met een verbrande reet hebben we niet zo veel aan je.’ Ze wachtte tot Lize op het stuk textiel was gaan zitten en stak toen haar hand uit. ‘Femke, de dochter van Per.’

Lize nam de hand aan en bekeek Femke wat beter voor ze antwoord gaf. Ze had lang, donker haar in een hoge paardenstaart, een zongebruinde huid en bruine ogen.

‘Lize, de dochter van Rolf.’

‘Nog gecondoleerd.’

‘Dank je wel,’ zei Lize automatisch. Hoewel ze de laatste maand wat minder steunbetuigingen kreeg, was ze het plichtmatige en nietszeg-

gende bedankje nog niet verleerd. Een condoleance kwam niet eens meer aan op het verdoofde plekje in haar hart.

Femke schakelde naar de eerste versnelling en trok op met een paar gierende banden waar Max Verstappen van onder de indruk zou zijn. Haar rijstijl zorgde ervoor dat Lize zich met twee handen om de zitting schrap moest zetten om niet met handdoek en al uit de auto geslingerd te worden. Bij nader inzien klonk anderhalve kilometer in de brandende zon lopen met een loodzware koffer best aantrekkelijk. Het kon zo maar zijn dat de laatste meters van haar avontuurlijke reis haar fataal zouden worden.

‘Heeft deze auto geen gordels?’ Ze moest bijna schreeuwen om boven het geluid van de brullende motor uit te komen.

‘Wat?’ Femke keek verbaasd opzij zonder vaart te minderen en nam tegelijk een bocht naar rechts. Ze raasden akelig dicht langs een vuilcontainer. Het volgende moment trapte ze zo hard op de rem dat Lize zichzelf gedurende een fractie van een seconde al door de voorruit zag vliegen. Haar handen tegen het dashboard voorkwamen dat, ook al brak ze daarbij wel een nagel af. Een tel later gaf Femke weer gas, iets rustiger, maar evengoed nog voldoende om achteruit in de stoel gedrukt te worden.

Lize ademde trillend uit toen ze de slagboom en het oranje-witte bord van de camping waren gepasseerd en ze met haar bagage bij de receptie kon uitstappen. Femke zwaaide vrolijk naar haar en reed vol gas weg, een voluptueuze campinggaste in bikini en op Crocs ternauwernood ontwijkend.

De koelte, de schaduw en de rust in het receptiegebouw waren een verademing. Een receptioniste, een vrouw van middelbare leeftijd met donker haar in een boblijn, keek met een professioneel vriendelijke glimlach op. Toen ze Lize herkende werden haar ogen groot en kwam ze overeind achter de balie.

‘Je bent er!’ Haar glimlach werd breed en oprecht. ‘Per, *vite*, kom kijken wie er is!’ riep ze in de richting van een kantoortje achter haar.

Ze sprak Nederlands met een vleugje Frans accent.

Voor Femkes vader tevoorschijn kwam, was de vrouw al door het klaphekje heen en omhelsde ze Lize hartelijk. Lize liet het maar over zich heen komen; ze nam aan dat dit Lucy was, Femkes moeder en de vrouw van Per. Ze meende haar zelfs te herkennen van een paar oude vakantiekiekjes met vervaagde kleuren.

Na een klapzoen die ergens op haar oor belandde, wist Lize zich enigszins los te wurmen. Een grote man met peper-en-zoutkleurig haar en een kalende kruin had zich intussen bij hen gevoegd. Net als zijn dochter was hij zongebruind, hoewel zijn huid meer verweerd was, als die van iemand die in zijn leven veel was blootgesteld aan de zon; Per en Lucy beheerden deze camping al meer dan vijftien jaar. Zijn lach was oprecht, net als de twinkeling in zijn bruine ogen. Op het moment dat hij Lize in een vaderlijke omhelzing nam waar ze compleet in verdween, moest ze even een gevoel van gemis wegslikken. Vervolgens hield Per haar glimlachend op armlengte van zich af om haar te bestuderen.

‘Ook al is het negentien jaar geleden dat ik je voor het laatst heb gezien, ik zou je altijd herkennen, meisje. Je bent geen spat veranderd.’

Het leek Lize onwaarschijnlijk dat ze lichamelijk niet was veranderd sinds haar peutertijd, maar ze was te moe om er een bijdehante opmerking over te maken. Bovendien raakten Pers oprechtheid en omhelzing een gevoelige snaar.

Dus knikte ze. ‘Wat fijn dat jullie me deze mogelijkheid bieden. Ik ga mijn uiterste best doen dat vertrouwen niet te beschamen.’

‘We zijn blij dat we kunnen helpen. Ook al waren je vader en ik al lange tijd gebrouilleerd, het doet me toch verdriet dat hij is overleden. Hij was een van mijn beste vrienden en het is pijnlijk om te weten dat het nu te laat is voor een verzoening. Hij zou hebben gewild dat we er voor je waren als je ons nodig had, Lize, ongeacht onze meningsverschillen. Het maakt iets goed wat ik nooit meer helemaal kan herstellen.’ Pers glimlach was verdwenen en zijn ogen stonden somber.

Lize wilde niet ingaan op wat er in het verleden had gespeeld. Ze had haar buik vol van verdriet en pijn. Het enige wat ze op dit moment wilde, was een lauwe douche en slapen. Het liefst het klokje rond. Daarna kon ze aan de slag en zou blijken hoeveel er was blijven hangen van een jaar Frans studeren.

‘Hoe was je reis?’ vroeg Lucy zacht. ‘Je zult wel moe zijn.’

‘Dat ben ik ook.’ Lize keek even naar haar koffer, in de hoop dat de hint duidelijk was en ze haar naar haar accommodatie zouden brengen. Ze wilde niet onbeleefd zijn, maar er waren grenzen aan wat iemand na twintig uur non-stop reizen verdroeg. ‘Heel erg moe eigenlijk.’

Per viste zijn mobiel uit zijn shorts. ‘Ik zal Jelle bellen.’

De naam Jelle deed een vaag belletje rinkelen. Haar acht jaar oudere broer Tijn had meer van de ruzie tussen hun vader en Per meegekregen dan zij, en hij had wel eens een sneer geuit over Jelle, de zoon van Per. Haar vader had zich nooit over de reden van de ruzie uitgelaten. Als ze het Per vroeg, de enige die het nog kon vertellen, kreeg ze vast een gekleurde versie te horen.

Het kon wachten. Zij kon wachten. Het belangrijkste voor nu was dat ze een plek had met vriendelijke, welwillende mensen om zich heen.

Het gesprek tussen Per en zijn zoon duurde niet lang. Opnieuw glimlachend stopte hij zijn telefoon terug in zijn zak. ‘Hij is met een minuutje hier. De caravan die we voor je hebben is misschien niet heel groot, maar je hoeft hem met niemand te delen en de koelkast is gevuld. Uiteraard kun je je maaltijden gewoon met ons of in de bar gebruiken, net wat je wilt.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘En als je behoefte hebt aan wat vaderlijk advies of steun,’ hij haalde nogmaals zijn schouders op in een wat onbeholpen, maar tegelijk aandoenlijk gebaar waar ze een steek van in haar buik kreeg, ‘dan hoeft je het me maar te vragen, oké? We willen heel graag dat je het hier naar je zin hebt en je je op je gemak voelt.’ Hij keek opgelucht naar buiten. ‘Daar is Jelle. Hij kent hem misschien niet meer, maar hij jou nog wel.’

Voor de receptie stopte een golfkarretje. De bestuurder, eveneens in

wit met oranje kleding, stapte uit nog voor het wagentje helemaal stilstond. Die rijstijl was vast een familietrekje.

Alle gedachten over wat voor rijstijl dan ook verdwenen spontaan bij het zien van de *hunk* die over de drempel van de receptie stapte en de omgevingstemperatuur een paar graden deed stijgen. Hij schoof zijn zonnebril op zijn hoofd en kneep zijn ogen even halfdicht.

Jelle was gespierd en minstens een meter tachtig lang, met donker haar en dezelfde huidskleur als zijn zus en vader. Daar hield de vergelijking dan ook wel mee op. Hij had verrassend groene ogen met iets hazelnootkleurigs erin, mooie donkere wimpers, een baardje van een dag of twee en een grijns op zijn knappe gezicht. Dit was het type man waar iedere vrouw met een functionerende hormoonhuishouding het hoofd maar al te graag voor omdraaide. Het was ook het type man waar je nooit de naam Jelle bij verwachtte. Dan dacht je aan een Hollandse boerenknecht, of je buurjongen met blonde stekels en blauwe ogen. In sommige gevallen ook niet te versmaden, maar de naam van deze man was net zo misplaatst als een Turk die Kees, Rens of Bart heette.

Op zijn beurt leek Jelle net zo verrast door haar. Zijn mond vormde een geluidloos ‘wauw’ en er lichtte iets op in zijn ogen. Als deze Jelle zich haar al herinnerde, dan had hij betere ogen en een accurater geheugen dan zijn vader.

‘Lize.’ Zelfs zijn stem was goed: diep en vol. Hij deed twee stappen naar voren en legde zijn handen op haar schouders. ‘Ben jij even lekker opgedroogd!’ Daarna zoende hij haar op beide wangen.

Lieve hemel, hij rook net zo heerlijk als hij eruitzag.

Na twee kussen keek hij haar grijnzend aan, een geamuseerde glinstering in zijn ogen. ‘In de meeste Franse regio’s kussen ze tweemaal, maar volgens Nederlandse begrippen hoor ik het driemaal te doen, en volgens de Normandiërs zelfs vier keer.’ Hij voegde de daad bij het woord en zoende haar nogmaals op beide wangen. ‘Zo, dan hebben we aan alle eisen voldaan en niemand voor het hoofd gestoten.’

Zijn handen, die nog steeds op haar nagenoeg onbedekte schouders

lagen, voelden warm. Heel warm. De vlammen-sloegen-je-ervan-uit-warm. En te zien aan Jelles blik op haar wangen en zijn steeds breder wordende grijns, wist hij drommels goed wat de uitwerking van zijn charmes was. Deze man was gewend dat vrouwen op hem reageerden zoals zij nu deed. Maar hij was ook de zoon van haar werkgever, dus een beetje afstand en professionaliteit was op zijn plaats. Misschien deelde hij hier wel de lakens uit, wist zij veel. Het was niet de bedoeling dat zij er dan aan dacht er met hem tussen te liggen. *Als* ze daar al aan toe was.

En dus glimlachte ze gereserveerd, ondanks haar rode wangen. ‘Fijn je te ontmoeten, Jelle. Ik hoop op een prettige samenwerking.’

Jelle liet zijn duimen net iets te traag langs de spaghettibandjes van haar topje naar beneden glijden. Even was ze bang dat hij de streling verder voort zou zetten naar beneden, onder het oog van zijn ouders, maar hij liet haar met een knipoog los. Haar tactiek werkte. In ieder geval voor nu.

‘*Bon*, zal ik je dan maar naar je onderkomen brengen?’

Na de koelte binnen in de receptie viel de hitte buiten als een klamme, warme deken over Lize heen. Jelle zette haar koffer achter op het golfkarretje en klom daarna achter het stuur. Vier giechelende en blozende tienermeisjes in badkleding passeerden hen. ‘*Bonjour, Zjelle!*’ riep de ogenschijnlijk brutaalste van het stel, met steil bruin haar dat ze koket over haar schouders zwierde. Ze droeg meer make-up dan Lize goed zou vinden als het haar dochter was.

‘*Bonne journée, mademoiselles,*’ groette Jelle terug met een halve glimlach, die verdween zodra de meisjes voorbij waren gelopen. Met een zucht zette hij zijn zonnebril op.

‘Vermoeiend, al die vrouwelijke aandacht?’ Lize streek een lok vochtig haar achter haar oor. Het viel haar nog mee dat ze kennelijk indruk op hem had gemaakt terwijl ze eruitzag als de plaatselijke zwerfster.

‘Niet de vrouwelijke, wel de jeugdige. Ik had zowat haar vader kun-

nen zijn.’ Jelle draaide het golfkarretje de weg achter de slagboom op.

Lize grinnikte. ‘Overdrijf je nu niet een beetje?’

Hij keek haar aan over de rand van zijn zonnebril. Het viel haar nu pas op dat hij wallen onder zijn ogen had. ‘Ik ben achtentwintig, zij amper twaalf, dus nee, ik overdrijf niet. En je zult snel genoeg merken dat het lang niet altijd meevalt om vrolijk en beleefd te doen tegen elke gast. Helemaal niet als je een kater hebt en ernstig slaaptkort, zoals ik nu.’

Lize ging verzitten zodat ze hem beter kon aankijken. ‘Waarom dan al dat theater daarnet met je ouders erbij?’

Hoewel hij zijn ogen op de weg gericht hield, gingen zijn mondhoecken omhoog. ‘Dat was geen theater in de receptie. Buiten de receptie wel. Ik meende wat ik zei: je bent een prachtige vrouw geworden, Lize. Het beeld van een jankende peuter met twee staartjes en een eeuwige snotneus is bij deze weggevaagd.’

Ze kon het niet helpen dat ze in de lach schoot. Ook Jelle grinnikte. Het volgende moment stopte hij het golfkarretje nogal abrupt. ‘Sorry, ik moet even iets doorgeven aan deze gasten, oké?’ Zonder op antwoord te wachten liep hij de houten treden naar de veranda van een goed onderhouden stacaravan op. Lize zag hem aankloppen en even later liet een oudere man hem binnen.

Ze liet haar ogen over een rijtje vaste huurcaravans gaan. Niet alleen de onderkomens zagen er tiptop uit, ook de omgeving werd keurig bijgehouden. En overal zag ze potten en *hanging baskets* met bloemen in verschillende kleuren.

Achter haar klonk muziek. Lize draaide zich om en tuurde naar het zwembad. Naast de glijbanen was een overdekt podium waarop een flink aantal dames van alle leeftijden, en een enkele heer, ondanks de hitte fanatiek stonden te fitnessen. Ze had zelf ooit groepslessen gevolgd bij een sportschool, en het viel haar op dat het tempo hier behoorlijk hoog lag. Er was ook geen sprake van ingewikkelde danspases of halfslachtig gehuppel; het was een pittige en stoere *allround workout*.

Dit leek op het werk van een echte sportinstructeur, in plaats van een medewerker die naast kinderanimatie een paar huisvrouwen bezig moest houden met wat steps. Als het niet zo heet was en zij niet zo bek-af, zou ze spontaan zin krijgen om mee te doen.

De instructeur liet zich niet zien. Hij of zij ging schuil achter een van de glijbanen en Lizes nieuwsgierigheid ging niet zover dat ze uitstapte om te kijken. Vooralsnog verbleef ze hier drie maanden. Ze zou hem of haar gauw genoeg tegen het afgetrainde lijf lopen.

Jelle kwam de trap weer af. Hij had een atletisch lichaam en een soepele manier van bewegen. Ook al had ze even haar buik vol van mannen, dat betekende natuurlijk niet dat ze plots stekeblind was geworden. Dat je ervoor koos om alleen sla te eten, hield niet in dat je niet naar een sappige biefstuk kon smachten.

Lize schudde even verdwaasd met haar hoofd. Ze was wel erg ver heen als ze een knappe man verwarde met een goed stuk vlees. Dat kwam vast omdat de geheelonthouding op het gebied van mannen tot gevolg had dat ze al minstens drie maanden elke avond alleen in bed kroop. En het jaar daarvoor was ook allesbehalve gedenkwaardig geweest. Er liep een huivering over haar rug als ze daaraan terugdacht. Wouter had bij het verbreken van hun relatie haar tekortkomingen nog eens haarfijn opgesomd, samen met de redenen waarom hij was vreemdgegaan. En die redenen kwamen verrassend dicht in de buurt bij wat zijn voorgangers ook al hadden beweerd. Misschien moest ze in een volgende relatie maar bij aanvang duidelijk maken wat de man in kwestie kon verwachten. In bed niet veel dus. Het was niet zo dat seks haar niet interesseerde, maar het had gewoon nog nooit aan haar verwachtingen voldaan. En blijkbaar voldeed zij niet aan het verwachtingspatroon van de mannen met wie zij het bed had gedeeld. Op een relatie zat ze op dit moment helemaal niet te wachten. Ze moest eerst zichzelf maar eens terugvinden en ontdekken of ze zich alleen kon red- den in de wereld.

Jelle was zich totaal niet bewust van het feit dat ze hem van top tot

teen bekeek en schoof naast haar in het golfkarretje.

‘Hoe sportief ben je?’ vroeg hij.

Ze keek hem wantrouwig aan. ‘Hoezo? Ik ben aangenomen als receptioniste, voor administratief werk en eventueel om ’s avonds in het restaurant bij te springen. Niet om verkleed en geschminkt met klueters “Aartje Twinkel” te zingen of met bejaarden te kantslossen of te aquajoggen, volgens mij.’

Jelle lachte. ‘Ik geloof dat je er nog heel best mee weg zou komen ook.’ Hij zette het voertuig weer in beweging en groette vriendelijk een ouder echtpaar dat arm in arm langsliep. ‘Als je het leuk vindt, kun je op je vrije dagen ook deelnemen aan activiteiten. Er wordt veel georganiseerd op de camping. Van bootcamp tot speurtocht, van bingo tot waterskiën, van mountainbiken tot raften, van surfen tot jongleren en van circus tot salsadansen.’

‘Voor ieder wat wils?’ Ze was onder de indruk. ‘En wat nou als mensen gewoon twee weken willen bijkomen en opladen?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ook dat kan. Er is een gedeelte van de camping speciaal voor rustzoekers, met toeristische plaatsen en een aantal stacaravans en huisjes. Daar heb je gegarandeerd geen geluidsoverlast of andere hinder. We willen het al onze gasten naar de zin maken, zowel degenen die entertainment zoeken als degenen die genoeg hebben aan zichzelf, en alles ertussenin. Of het nu om ouders met jonge kinderen gaat of een bejaard stel. We hebben hier een topteam, van animators en zwembadmedewerkers tot sportinstructeurs, excursieleiders en uitstekende koks.’

Lize floot zachtjes tussen haar tanden. ‘Jullie doen er alles aan om echt vijfsterrenwaardig te zijn.’

Jelle knikte. ‘Uiteraard. Niet alleen is de concurrentie moordend, maar je doet je stinkende best om negatieve recensies te voorkomen. Er is maar weinig zo beroerd voor een campingeigenaar als dat.’ Hij sloeg rechtsaf. ‘Ah, en voilà, we zijn gearriveerd bij je nederige stulpje voor de komende weken. Hopelijk bevalt het je. Doe rustig aan, oké? Misschien

eerst even een dutje?’ Dat laatste zei hij met een knipoog en een opgetrokken wenkbrauw. ‘Je lege koffer kom ik straks wel ophalen voor in de opslag.’

2

Een Eriba Puck. Een *fucking* Eriba Puck.

Lize had geen vierpersoonscaravan voor zichzelf verwacht, maar een van de kleinste caravans ter wereld? Was dat de service die je een medewerker bood? Een ‘niet heel grote caravan’ en ‘nederig stulpje’ was een behoorlijk understatement.

De Eriba had een vrolijke rode luifel. Onder die luifel stonden twee luie stoelen en een houten tafeltje. Ze keek van Jelle die wegreed naar de caravansleutels in haar hand en de uit de kluiten gewassen koffer aan haar voeten. Met een beetje pech paste die niet eens door de deur en moest ze haar spullen buiten uitpakken.

Het derde sleuteltje van de sleutelbos paste in het slot van de caravan deur. Toen deze openzwaaide, zag ze dat er in de deur wat opbergruimte was. Ze beklom de twee treden van het losse trapje de caravan in en zag rechts een keukentje met een tweepits gasstel en een piepklein gootsteentje. Er stonden een waterkoker en een cafetière op het aanrecht, waardoor het al voor meer dan de helft gevuld was. Onder het aanrechtblokje waren twee kastjes en een koelkast die in een luxe hotel het predicaat minikoelkast zou krijgen. Ze vond er boter, jam, een fles witte wijn, twee flesjes bier, een kuipje smeerkaas, een plastic fles melk, een fles water, een reep melkchocolade en een pakje ham in. Boven het aanrecht was nog een lang, smal kastje waarin een paar bekers en bakjes

stonden. In een kastje onder het aanrecht vond ze borden en pannen en in een lade lag bestek en wat keukengerei. Naast de deur waren twee haakjes bevestigd, voor bijvoorbeeld sleutels of een paar pannenlappen.

Links naast het keukenblok was een kast. Het onderste gedeelte werd in beslag genomen door een kachel, het bovenste gedeelte was geschikt om haar kleding in op te bergen. Nu lag er een dekbed in en een kussen, samen met een onderlaken en beddengoed.

In het zitgedeelte zag ze twee lange banken met een kleine opklaptafel ertussen. Op het tafeltje lag vers fruit en een stokbrood.

De hele caravan had een make-over gehad en was uitgerust in fris rood met witte stippen. Er was een smalle vensterbank gemaakt langs de kopse kant van de caravan. Daarop stonden twee houten kistjes die eveneens bekleed waren met rood-witte stof en die gebruikt konden worden om wat snuisterijen in op te bergen. Boven het raam zag ze nog een ondiep opbergvak.

Na haar eerste boosheid over haar kleine onderkomen kroop er nu toch een glimlach op haar gezicht. Het had iets popperigs, iets liefs en bovenal iets eigens. Het was petieterig klein, maar ze hoefde het niet te delen. En misschien, heel misschien, zou het een plek zijn waar ze knopen kon doorhakken en tot rust en bezinning kon komen. Waar ze aan de slag kon met de dood van haar vader en de wonden kon likken die Tijn en Wouter hadden achtergelaten. En dan had ze het niet over de afzonderlijke wonden, maar ook de gezamenlijke krater. Als ze beide mannen de rest van haar leven niet meer hoefde te zien, was dat alleen maar welkom.

Een inspectie buiten leverde nog meer goeds op. Het stukje gras waarop haar caravan stond, was aan weerszijden begrensd met struiken en ze kreeg wat broodnodige schaduw van een boom schuin achter op de hoekplek. Verder was er een afsluitbaar gebouwtje met eigen sanitair, dus douche en toilet hoefde ze niet met anderen te delen. Er was zelfs plaats voor de kussens van de luie stoelen die onder de luifel ston-

den. Ze had wel buren aan de rechterkant, maar die waren er momenteel niet. Daarbij zag het er niet naar uit dat dit plekje zich in het hart van het bruisende entertainment bevond, maar meer tussen de rollators en gehoorapparaten. Prima, wat haar betreft.

Nadat ze haar koffer had uitgepakt, zette ze hem onder de luifel tegen het caravannetje aan. Daarna ging ze de Eriba weer in, sloot de deur achter zich en verbouwde het zitgedeelte tot een tweepersoonsbed van vakantieformaat. Het beddengoed rook heerlijk fris en hoewel ze echt even twijfelde, nam ze toch een snelle douche voor ze zich doodmoe op het onderlaken liet vallen. Binnen een paar tellen was ze vertrokken naar dromenland.

Ze stond in een wapperende witte jurk blootsvoets in de branding. Een man met blauwe ogen en een brede glimlach hield haar handen vast. Meer dan zijn gezicht zag ze niet van hem, maar dat hoefde ook niet. Haar hart kende de man van haar dromen.

In haar buik voelde ze vlinders. In de verte hoorde ze het staccato geluid van een wapperende vlieger. Ze had alleen oog voor de man die haar handen vasthield en zijn liefdevolle blik op haar liet rusten. Ze slaakte een diepe zucht en glimlachte dromerig. Dit was liefde zoals liefde bedoeld was.

Er kriebelde iets aan haar voet. Vast een schelpje of het schuim van het zeewater. Ze schudde even met haar been om het gevoel kwijt te raken. Dit paste niet in het beeld. Absoluut niet.

Het volgende moment beet er iets keihard in haar teen.

‘Au!’ Lize schoot met wijd opengesperde ogen overeind.

Vanaf het voeteneinde van het bed keken twee donkerbruine ogen in een verschrikt gezicht haar aan. Ergens klopte het beeld van haar droomman niet meer. Wat net zomin klopte was dat de man bij wie die ogen hoorden, meer een opgeschoten jongen eigenlijk, haar teen vasthad.

Lize gilde, harder dan ze ooit in haar leven had gedaan, en trok met een ruk haar voet weg, waarna ze instinctief naar de indringer begon te schoppen.

Zijn ogen werden nog groter en het gezicht nog verschrikter, tot het grensde aan paniek. De jongen struikelde door het smalle deurtje naar buiten en viel daar van het trapje, met een halve duik die in het gras eindigde. Als hij haar niet net de stuipen op het lijf had gejaagd, zou ze moeten lachen. Nu krabbelde ze zelf naar het voeteneinde van het bed en stommelde de caravan uit, nog net op tijd om hem struikelend over zijn eigen voeten weg te zien rennen.

Ze haastte zich naar de rand van de kampeerplek, waar het gras overging in de scherpe kiezels van een slingerpaadje. Prompt ging ze op een scherpe steen staan. Met een van pijn vertrokken gezicht hinkelde ze even op één been rond in het gras en plofte vervolgens neer om het venijnige steentje uit haar voetzool te peuteren. Haar hart sloeg een slag over toen ze rennende voetstappen hoorde. Als hij terugkwam kon ze maar beter rechtop staan, voor het geval hij haar te lijf wilde gaan. Niet dat haar schamele zevenenvijftig kilo nu heel veel gewicht in de schaal legde, maar toch.

Ze was nog bezig met overeind komen toen twee paar voeten voor haar stilhielden. Vier blote mannenvoeten, en best fraaie eigenlijk. Haar blik ging van twee paar behaarde kuiten omhoog naar vier knieën met daarboven het begin van een paar wetsuits die tot de navels waren afgestroopt. Het gedeelte onder die navels sloeg ze maar even snel over.

Daarna viel haar blik op links een sixpack en rechts een *eightpack*. Ze knipperde met haar ogen of die haar niet ernstig in de steek begonnen te laten. Zo vaak zag je geen *fourteenpack* van dichtbij. Eigenlijk nooit. Zij niet tenminste, zelfs niet in de sportschool. Dat had er waarschijnlijk alles mee te maken dat als ze al naar de sportschool ging, er voornamelijk huisvrouwen en afgetobde moeders met het kroost op school en/of mannen die de pensioengerechtigde leeftijd ver voorbij waren kwamen. Die waren de tijd van imposante wasbordjes net zo goed

voorbij. Die waren al dan niet verruild voor rimpelige flubberbuiken.

Hoe vaak ze ook knipperde, het bleven veertien vlakjes. Veertien zongebruinde, goddelijke, bijna kwijl uit de mond lopende gespierde vlakjes.

‘Ik heb altijd gedacht dat het een verzinsel is dat vrouwen zich aan je voeten werpen,’ zei een van de twee op geamuseerde toon, ‘maar het is soms best fijn om je ongelijk te moeten bekennen.’

Zittend met haar billen op haar hielen en haar handen op haar knieën keek ze omhoog. Een van de twee half ontblote mannen was Jelle. Een fractie van een seconde liet ze haar blik op zijn buik rusten.

Zes.

Dat betekende dat de onbekende man de eigenaar was van de indrukwekkende buik met acht blokjes.

Doordat de zon achter hem stond, was zijn gezicht gedeeltelijk in de schaduw gehuld. Wel zag ze dat hij lichter haar had dan Jelle, en blauwe ogen.

‘Ik weet niet hoe het met jou zit, maar ik ben niet zo’n voorstander van een onderdanige positie,’ zei de eigenaar van het *eightpack*. Hij kuchte geforceerd, alsof hij moest lachen maar het niet wilde laten merken. ‘Dat die mafketel van *Fifty Shades* daarop kickt moet hij weten, maar mij niet gezien.’ Hij stak zijn hand uit om haar overeind te helpen. ‘Hoewel het altijd heerlijk voor mijn ego is als vrouwen in kat-zwijm aan mijn voeten vallen.’

Lize duwde venijnig zijn hand weg en kwam op eigen kracht, ook al was het dan niet zo charmant, overeind. Zelfs rechtopstaand moest ze nog naar hem opkijken.

Kort haar, tussen bruin en donkerblond in, en donkere wenkbrauwen. Een door eveneens donkere wimpers omlijst paar blauwe ogen in de kleur van de Middellandse Zee. Een mannelijk, wat hoekig gezicht, net als dat van Jelle ongeschoren, met een rechte neus en een mond die gemaakt leek om te zoenen, ware het niet dat er een licht sardonische grijns om zijn lippen lag. Dit heerschap zag er net als Jelle uit alsof hij

wist wat voor effect hij op vrouwen had en hij daar ook volop gebruik van maakte. Dat hij een lichaam om te kwijlen had, was bijzaak. Een bijna te verwaarlozen bijzaak. Jemig, wat ging haar hart tekeer.

Jelle, die al die tijd nog geen woord had gezegd, schraapte zijn keel. ‘Lize, Nate. Nate, Lize,’ stelde hij hen aan elkaar voor. Er viel een nogal pijnlijke stilte, waarin Lize zich realiseerde dat ze de caravan uit gerend was in niets meer dan een hemdje en een bijpassende boxer afgezet met kant. Om dat te benadrukken liet Nate zijn ogen onbeschaamd van haar voeten naar haar kruin en weer terug gaan, waarbij hij broeierig lang bleef hangen bij de bovenrand van haar hemdje. Ze vervloekte het feit dat ze haar beha na het douchen uit had gelaten. En het feit dat ze minstens drie tinten roder was dan haar gebruikelijke huidskleur. En het feit dat hij kon zien dat ze sneller ademde dan normaal. Deze ongelijke beer hoefde niet te denken dat ze vanwege hem praktisch hijgde, ook al was het misschien gedeeltelijk waar.

Jelle had in elk geval het fatsoen om niet lager dan haar ogen te kijken. Hij schraapte nogmaals zijn keel. ‘Om even terug te komen op de reden van onze komst; waarom gilde je zo hard?’

Lize sloeg haar armen over elkaar in de hoop dat het haar iets van haar waardigheid terug zou geven en tevens Nates ogen van haar borsten af zou leiden. Ze voelde haar tepels tegen haar armen priemen. ‘Ik had een aanrander in mijn caravan.’

Nates ogen werden eerst groot voor hij hartelijk in de lach schoot. Zelfs dat geluid prikkelde haar op een aangenaam tintelende manier. Ze kreeg kippenvel op haar armen en er liep een rilling langs haar rug. ‘Een aanrander? Jonger dan vijfenzestig?’

‘Veel jonger,’ beet ze hem toe, snauweriger dan ze van zichzelf gewend was. Ze wreef over haar armen in de hoop dat het kippenvel verdween. ‘Eerder een jaar of zestien, zeventien. Donkerbruine ogen, donker haar, niet zo snugger uiterlijk en behoorlijk uit de kluiten gewassen.’

Nates lach verstomde in één klap. Zijn blik werd donker. Hij zag er

ineens zo compleet anders en gevaarlijk uit dat Lize huiverde, ondanks de hete zon.

‘Guillaume. Kleinzoon van Alphonse en Thérèse Le Blanc.’ Zijn stem was ineens messcherp. ‘Heeft zuurstofgebrek gehad bij zijn geboorte en is daardoor verstandelijk beperkt. Komt al vanaf zijn vierde hier op de camping, doet geen vlieg kwaad en kwam je waarschijnlijk een mandje eieren brengen die hij zelf raapt als bijbaantje bij de kippenboerderij naast de camping. Guillaumes manier om je welkom te heten.’

‘En hoe moet ik dat in godsnaam weten?’ Haar stem was een halve octaaf gestegen en dat allemaal door deze eikel die haar op haar nummer zette. ‘Ik schrok wakker omdat hij in mijn teen kneep! Hij heeft niets in mijn caravan te zoeken. Hij had ook kunnen kloppen en wachten op antwoord. Dat zijn normale omgangsvormen.’

Nate deed een stap naar voren. Hij stond nu zo dichtbij dat ze zijn lichaamswarmte voelde en het materiaal van zijn wetsuit rook in combinatie met zijn eigen geur. Haar verraderlijke hart, dat al overuren maakte, sloeg er zelfs van over. Ze had liever dat het zo reageerde op Jelle. Die zag er ongevaarlijker uit dan deze... deze... Lize sloot een moment haar ogen maar opende ze meteen weer. Hij moest vooral niet denken dat hij haar kon intimideren, ook al kon ze dan geen naam voor hem bedenken die de lading dekte. Spetter, stuk en lekker ding vielen allemaal in het niet om deze Nate te omschrijven. Dat hij duidelijk *pissed* was, deed daar helaas niets aan af.

Verdomme.

‘Als je geen ongewenst bezoek in je caravan wilt, moet je hem op slot doen. Waarschijnlijk heeft Guillaume wel geklopt, want hij loopt nooit zomaar ergens naar binnen.’ Nate snoof een keer luidruchtig en keek koeltjes op haar neer. ‘Als je me wilt excuseren; ik heb belangrijkere dingen te doen dan op onbenullige hysterie reageren.’ Zonder op antwoord te wachten beende hij ervandoor.

Lizes mond werd plotsklaps zo droog bij het zien van zijn brede rug en zijn absoluut onweerstaanbaar lekkere kont, dat slikken niet meer